

[Socialministeren.]

sagt: at da spørgsmålet om kollektive ledelsesformer for rådgivningscentrenes og børne- og ungdomshjemmenes vedkommende ikke for tiden synes at være aktuelt, og da på den anden side problemerne vedrørende daginstitutionerne, hvis der er ønske om det fra de enkelte institutioners og bestyrelseres side, nok kan løses under den gældende lov om børne- og ungdomsforsorg, så finder jeg ikke anledning til nu at foretage ændringer i loven.

Og lad mig så til sidst blot føje til, at vi jo om et par år skal til en gennemgribende revision af børne- og ungdomsforsorgsloven i forbindelse med gennemførelsen af socialreformene, og til den tid vil det så være rimeligt at se på spørgsmålet i lyset af de erfaringer, der måtte blive gjort på dette område i den mellemliggende tid.

Albertsen: Jeg har forstået, at baggrunden for lovforslaget er en konkret sag. Man har i en børneinstitution ønsket etablering af en kollektiv ledelse, men der blev så truet med, at man ikke kunne få tilskud; direktoratet ville ikke acceptere en sådan kollektiv ledelse. Det er det, der efter bemærkningerne og forelæggelsestalen at dømme er baggrunden.

Hvis dette er tilfældet, så kan jeg ikke rigtig forstå den holdning, som socialministeren nu har givet udtryk for ved sin vurdering af disse ting her. Må jeg have lov at sige i al ubeskedenhed, at jeg har bidraget til, at vi har fået etableret medarbejderråd, elevråd, og jeg skal gerne ved denne lejlighed gentage, at min linje med henblik på fuldendelsen af dette kompleks af regler, er, at vi også får etableret forældreråd, som bliver placeret på en sådan måde, at de virkelig kan få medindflydelse og få en rimelig andel i ledelsen af de pågældende institutioner; det skal jeg da gerne minde om ved denne lejlighed, idet jeg ved, at de cirkulærer, der er kommet om henholdsvis elevrådene og medarbejderrådene, rundt omkring er blevet modtaget i den rette ånd og mange steder allerede har givet anledning til et mere frugtbart samarbejde.

Men om det konkrete, at man skulle have lov til, hvor der er muligheder for det, hvor der er interesse for det, og hvor der er behov for det, at eksperimenteres med en kollektiv

ledelse inden for institutioner af den ene eller anden art, vil jeg sige, at jeg synes, det måtte være noget, man kunne ordne med smidighed og i forståelse, navnlig når man har det sigte, som ministeren har — hvorvidt man har det samme sigte i direktoratet for børneforsorgen, kan jeg sætte spørgsmålstegn ved — men hvis man har det sigte, kan jeg ikke rigtig forstå, at man overhovedet vil afvise forslag i den her nævnte retning. Derfor må jeg mene, at det var noget, der kunne ordnes rent praktisk fra direktoratets side, og hvis direktoratet ikke kan finde ud af det, så må jeg forstå det sådan, at ministeren vil være åben for at inspirere direktoratet dertil.

Jeg synes, det er helt i orden, at man har fået lejlighed til at udveksle disse bemærkninger på grundlag af forslaget, men hvis man skulle se på problematikken inden for børneforsorgen i det hele taget, så var der adskillige andre forhold, der vel nok i højere grad kunne motivere, at vi fik en lovrevision. Det er selvfølgelig, som nævnt af ministeren, rigtigt, at vi kan regne med at få en revision som en konsekvens af socialreformen, men spørgsmålet er, om ikke det var ønskeligt — og det vil jeg da gerne henstille til ministeren — at fremme en sådan revision, ikke alene fordi vi har brug for en ændring af strukturen inden for børneforsorgen — det får vi jo i forbindelse med socialreformen, men det skal jo omsættes i konkrete lovforslag — men problemet inden for børneforsorgen er underbemandingen på de enkelte institutioner, der medfører en tendens til, at institutionerne ikke vil påtage sig de opgaver, som i øjeblikket er lagt op til dem; det er et spørgsmål om manglende bevillinger til udbygning af forsorgen, det er et spørgsmål om lange ekspektancelister, det er et spørgsmål om problemer for behandlingshjemmene. Jeg må mene, at det er langt vigtigere ved denne lejlighed at understrege, at initiativer fra ministeren med hensyn til øgede bevillinger, med hensyn til at sætte fart i alle de ombygningsplaner, der ligger, er en nok så vigtige, uanset respekten for tendensen og sigtet i det foreliggende forslag. Vi må kigge på det i socialudvalget og dér have en drøftelse med ministeren om retningslinjerne for sådanne forsøg. Det må være det, der lægges op til nu, og så beder vi ministeren om at komme